

Det perfekte

Jeg tviholder i låsen. Jeg er klam. Svett. Fingrene begynner å gli vekk fra den kalde metall-låsen, og jeg klarer nesten ikke å holde et ordentlig grep rundt den lenger. Knokene mine blir blekere av det stramme grepet jeg har rundt låsen. Kraften fra den andre siden begynner å vinne over min kraft. Låsen vrir seg i mot min retning. Pulsene stiger, og jeg skjelver av frykt. Bankingen! Dunderingen! Det får hele døra til å riste. Skrikene fyller ørene mine som kraftige trommeslag. Jeg kjenner at tårene begynner å presse på. Hjertet dunker fortere og fortere. Hardere og hardere. Jeg føler jeg synker ned, men det lar jeg ikke skje. Det *kan* jeg ikke la skje. Jeg må fortsette å holde meg oppe for å holde igjen. Svetten renner, og jeg prøver å holde tilbake hulkene som prøver å trenge seg fram. Jeg må komme meg vekk! Før han tar meg. Jeg kan ikke la det skje igjen.

Plutselig stopper det. Jeg kjenner at det ble lettere å holde et fastere grep rundt låsen. Bankingen og de skjærende skrikene har endelig sluttet. Alt er stille inne i rommet. Men inne hos meg løper det uskyldige, vettskremte rådyret fortsatt i meg, vekk fra jegeren som jakter på byttet sitt. Jeg tillater meg selv å senke pusten til et mer normalt tempo igjen. Pust inn. En, to, tre. Pust ut.

Øynene mine som jeg har knepet igjen gjennom alt som hadde skjedd de siste minuttene, åpner jeg nå opp igjen, mens jeg vender meg mot innsiden av det dystre, mørke rommet.

Det eneste som fanger min oppmerksomhet, er det halvåpne vinduet tvers overfor meg. Vinduet som slipper svakt, dimt lys inn i rommet, gir et helt annet bilde når du kun fokuserer på det som skjuler seg på utsiden av karmene. Jeg visker ut rommet jeg står i.

Den fagre rød-oransje himmelen, trærne som blåses skjørt til siden av den svake vinden, svak latter som minner meg om hvordan det var før. Solnedgangen som blander meg så mye at jeg lurar på om jeg er på vei mot livet etter døden. På vei til det bedre. Til det *perfekte*. Hun hadde elsket dette. Hva hvis livet var like feilfritt, latterfullt og fargerikt som bildet vinduet viste?

Den ene foten trekker jeg bakover helt til den står på lik linje med den andre foten. Ryggen lener jeg forsiktig bakover mot den trebelagte døren hvor de kjente, hule bulkene ligger.

Nora, Kvitsund Gymnas

Oppgava er inspirert av dramastykket "Søstra mi" av Hannah Helseth, 2013)

Fingrene mine berører den avbøyde, nederste kanten i den største bulken. De stikkende, frynsete flisene befinner seg der de alltid har vært. Alt kom tilbake. Alle minnene han ga meg som jeg har prøvd å glemme, og alle minnene han ga *henne*. Jeg var der. Alltid.

Ryggen glir ned, og flisene graver seg innover de halvgrodde bulkene mine. Jeg kniper ansiktet sammen, og fortsetter å bevege meg nedover.

En. Plutselig begynner det. Jeg kjenner den kraftige, dundrende vibrasjonen i ryggen min, men jeg klarer å holde meg solid og stiftet ned i gulvet.

To. Trykket forsvinner, men kommer fort tilbake. Denne gangen spretter jeg litt fremover.

Tre. Denne gangen dunker det så hardt at det dundrer i hele rommet. Jeg kjenner en stor vekt som presser seg på ryggen min. Overkroppen min blir skvist mot lårene mine, og jeg kjenner panikken trenge seg på. Jeg skriker så høyt at stemmebåndet mitt vibrerer som et jordskjelv.

Jeg lar han klare det igjen. Jeg lar han binde meg fast, piske meg. Slå meg, sparke meg. Nok en gang. Jeg lar blodet renne ned over de halvgrodde sårene. De åpne sårene. Spyttet sin farge er nesten svart. Flere blåmerker, sår, arr oppstår. Nok en gang.

Nei.

Istedenfor tenker jeg tilbake på utsikten fra vinduet. Det perfekte landskapet utenfor. *Jeg kan ikke la noe sånt skje igjen.* Med all kraft jeg har, skyver jeg døra hardt vekk fra meg. Lyden av et dunk og et grynt treffer meg. *Jeg har fortsatt tid.* Smerten i hele kroppen skal ikke hindre meg.

Uansett hvor jeg dro, så fant han meg alltid. Jeg vil også vekk. Akkurat som mamma. Jeg åpner vinduet helt opp og ser ned. Jeg kjenner et lite smil trenge seg fram i munnviken. *Dette skal gå bra.*

Jeg skal få det *perfekt*. Akkurat som mamma.